

Sygn. akt III CSK 265/16

POSTANOWIENIE

Dnia 14 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa A. B.
przeciwko Skarbowi Państwa - Sądowi Okręgowemu w K.
o zapłatę odszkodowania,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 14 grudnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 24 lutego 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od powódki na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii
Generalnej Skarbu Państwa kwotę 5400 zł (pięć tysięcy
czterysta zł) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 24 lutego 2016 r. – w sprawie o odszkodowanie – Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 17 czerwca 2015 r.

Powódka wniosła skargę kasacyjną, wskazując, że w sprawie występuje nieważność postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.). Skarżąca podniosła także, że w sprawie istnieje „potrzeba oceny istotnego zagadnienia prawnego, jakim jest kwestia roli sądu powszechnego w przypadku konfliktu jednostka – Państwo”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W orzecnictwie Sądu Najwyższego znaleźć można wypowiedzi wskazujące, że należy odróżnić sąd jako odrębną władzę sprawującą wymiar sprawiedliwości od sądu jako pracodawcy. Przepisy ustrojowe sądownictwa, jak i judykatura jednoznacznie wskazują na brak jakichkolwiek istotnych zależności zachodzących między sędzią – organem (podmiotem) władzy sądowniczej – a sądem jako jednostką organizacyjną Skarbu Państwa lub pracodawcą sędziego (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1965 r., II PO 5/65, „Nowe Prawo” 1966, nr 4, s. 525, i z dnia 22 stycznia 2008 r., II PK 236/07, nie publ., oraz uchwały Sądu Najwyższego z dnia 23 lipca 1993 r., I PZP 30/93, OSNCP 1994, nr 6, poz. 123, z dnia 28 listopada 2012 r., III CZP 75/12, OSNC 2013, nr 4, poz. 48, i z dnia 11 września 2014 r., III CZP 66/14, OSNC 2015, nr 6, poz. 71). Autorytet wymiaru sprawiedliwości wymaga zatem, aby sądy ustawowo właściwe nie unikały – bez ważnej przyczyny, wyraźnie przewidzianej przez ustawę – rozpoznawania spraw z jakiegokolwiek powodu „niewygodnych” lub trudnych (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 maja 2001 r., IV KO 21/01, OSNKW 2001, nr 7–8, poz. 58).

Sędziowie – wbrew twierdzeniom skarżącej – nie pozostają w takim stosunku prawnym ze Skarbem Państwa, reprezentowanym przez Prezesa Sądu Okręgowego w K., który powoduje wpływ na ich prawa i obowiązki w przedstawionym przez powódkę zakresie. Z tego względu brak podstaw do uznania, że w sprawie zachodzi nieważność postępowania.

W sprawie nie występuje również istotne zagadnienie prawne dotyczące roli sądu powszechnego w ocenie roszczenia odszkodowawczego związanego z działaniem sądu powszechnego, obowiązkami sędziego w takich sprawach

oraz ukształtowania gwarancji zachowania praw jednostki. Sąd Najwyższy jednoznacznie wskazał na dopuszczalność rozstrzygnięcia w przedmiocie roszczenia odszkodowawczego związanego z działalnością sądu przez sąd, z którego działalnością związane jest dochodzone roszczenie (por. powoływana już uchwała Sądu Najwyższego z dnia 11 września 2014 r., III CZP 66/14, OSNC 2015, nr 6, poz. 71).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), o kosztach postępowania orzekając na podstawie art. 98 § 1 w związku z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.